

VIENAME SVARBIAUSIŲ ITALIJOJE PIANISTŲ KONKURSE „CITTÀ DI PINEROLO“ GINTARAS JANUŠEVIČIUS LAIMĖJO ANTRĄJĄ VIETĄ IR SPECIALŲ PRIZĄ UŽ GERIAUSIĄ LUDWIGO VAN BEETHOVENO SONATOS INTERPRETACIJĄ. KONKURSE DALYVAVO 77 PIANISTAI IŠ RUSIJOS, KINIJOS, JAPONIJOS, JAV, AUSTRALIJOS, PRANCŪZIJOS IR KITŲ ŠALIŲ. Į FINALĄ TARPTAUTINĖ KOMISIJA (EMANUEL KRASOVSKY (IZRAELIS), JOAQUIN SORIANO (ISPANIJA), MARIA TIPO (ITALIJA), RICHARD TRYTHALL (JAV) IR YASUKO MATSUDA (JAPONIJA) ATRINKO 5 ATLIKĖJUS IŠ RUSIJOS, ITALIJOS, VOKIETIJOS IR LIETUVOS. BAIGIAMAJAME LAUREATŲ KONCERTE PIANISTAS VIENINTELIS, BE KOMISIJOS ATRINKTŲ KŪRINIŲ, ITALŲ PUBLIKAI PRISTATĖ SAVO ŠALIES MUZIKĄ PINEROLO LIAUDIES TEATRE – SKAMBĖJO M. K. ČIURLIONIS.

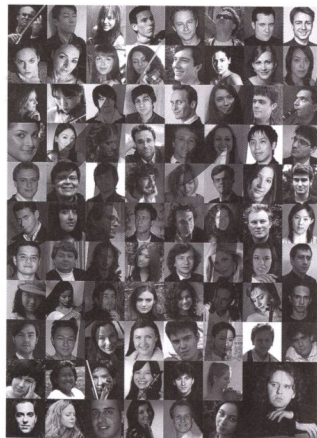
Romanas YUSIPEY*

IŠ IŠORĖS

2010 metų sausio 16 dieną Hanoverio aukštosios muzikos ir teatro mokyklos (HMTH) didžioji koncertų salė buvo sklidina šventinės atmosferos. Tą vakarą įvyko eilinis, devintasis, ir kartu neeilinis – jubiliejinis projekto „Plathner's Eleven“

* Autorius – garsus ukrainiečių akordeonininkas bei muzikos apžvalgininkas, moderniosios muzikos puoselėtojas. Ne viena dešimtis žymių šiuolaikinių kompozitorių skyrė jam savo kūrybos opusus.

GINTARAS JANUŠEVIČIUS: “HANOVERIJE NETAPSI SAVU, KOL NEVIRSI SAVU PACIAM SAU”

„Vienuoliktuko“ plakatas

Gintaras Januševičius

Vienuoliktuko pavadinimą Gintaras dedikavo nuostabios akustikos salei „Kammermusiksaal an der Plathnerstraße“

Marc Pierre Toth ir Gintaras Januševičius

(Platnerio Vienuoliktukas) koncertas. Šio itin sėkmingo ir populiarus projekto įkūrėjas, organizatorius, meno vadovas, konferansjė, solistas bei kamerinių ansamblių dalyvis yra lietuvis pianistas, HMTH studentas Gintaras Januševičius. Jubiliejinio, gimtadieniui skirto koncerto, pavadinto „Der große Zugabenabend“ (Didysis „bisų“ vakaras), intriga buvo akivaizdi. Vienintelis jame dalyvavęs studentas buvo G. Januševičius, visi kiti solistai ir kamerinių žanrų atlikėjai – mokyklos profesoriai bei docentai. Koncerto programą sudarė žinomiausi įvairios stilstikos ir žanrų kūriniai, sulaukė ypatingo projekto klausytojų susidomėjimo ir savaip pažymėję projekto kelią nuo pradžios iki šių dienų. Neišpirktų liko viso labo apie 30 bilietų iš 460. Publika gerą valandą prieš koncertą užpildė fojė – žmonės gėrė kavą, šnekučiavosi, aptarinėjo koncerto programą.

Projektas susikūrė tarytum nejučia. Mokyklai įvedus naują kamerinių ansamblių atsiskaitymo tvarką, Gintaras pradėjo ieškoti kelių „privalomiesiems“ atsiskaitymams suteikti patrauklią formą, džiuginsiančią ir atlikėjus, ir profesorius, ir publiką. Subūręs kvintetą P. Čaikovskio–J. Voroncovo „Spragtuko“ siuitai atlikti, jis kartu pakvietė ir japonų medinių pučiamųjų kvintetą atlikti K. Nielseno „Kvintetą“ op. 43. Prie šio dešimtuko prisijungus kanadiečių pia-

afišai reikėjo skambaus pavadinimo ir jis gimė nė nemirktelėjus. Darni koncerto atlikėjų komanda tapo „Vienuoliktuku“ – tarytum su aliuzija į garsų šeštojo dešimtmečio kino hitą „Ocean's Eleven“, kuriame filmavosi talentingi, sėkmingi ir charizmatiški, legendomis tapę artistai Frankas Sinatra, Deanas Martinas ir Sammy DAVIS Jr. jaunesnysis, iki mūsų dienų įkvepiantys talentinga viso pasaulio jaunimą. Vienuoliktuko pavadinimą Gintaras dedikavo nuostabios akustikos salei „Kammermusiksaal an der Plathnerstraße“. Prie vienuolikos atlikėjų likus mėnesiui iki koncerto prisijungė Claire Huangci, jaunoji pianizmo žvaigždutė iš JAV. Jai Gintaras užleido savo vietą vienuoliktuke ir tapo šios koncertų serijos veidu bei meno vadovu. Daugelyje amplua koncerto metu pasirodantis lietuvis yra ir vienintelis nuolatinis „Plathner's Eleven“ dalyvis.

Menkai mokyklos anonsuotas koncertas netikėtai sulaukė ypatingo dėmesio, mokyklos administracija ėmė gauti raštiškus bei žodinius klausytojų atsiliepimus su prašymais tęsti koncertų seriją, skatinančią studentus užsimti platesnę koncertinę veiklą, teikiančią džiaugsmo miestiečiams bei Hanoverio svečiams. Prieš dvejus metus beveik vien studentų egzaminais ir programos repeticijomis prieš konkursus gyvenusi salė po „Vienuoliktuko“ atsikraustymo išgyveno ti-

surinkdavę vis daugiau publikos. Antrąjį koncertų sezoną sudarė „Pasakų“, „Velykų“, „Šokių“ bei „Nakties“ koncertai – jų metu šalia vienuolikos jaunųjų atlikėjų į sceną užlipdavo ir po iškily mokyklos profesorių. Netrukus projektas atsiribojo nuo kamerinio muzikavimo įskaitų ir tapo studentų geidžiama saviraiškos aikšte. Per dvejus metus į projektą įsitraukė per šimtą talentingiausių mokyklos studentų, daugelis – Arthuro Rubinsteino, Margueritte Long-Jacques Thibaudet, Vano Cliburno, Klyvlando, Ferruccio Busonio, Josefo Joachimo ir kt. konkursų prizinininkai, pedagogų bei kompozitorių. Scenoje skambėjusių kūrinių autorių skaičius jau viršija 100, kiekviename koncerte skamba bent viena nauja, specialiai projekui sukuriami pjesė. „Vienuoliktuka“ sieja glaudus ryšys ir su lietuvių kompozitoriais – specialiai hanoveriečiams opusus skyrė Nailia Galiamova bei Karolis Biveinis. 2009-ųjų pabaigoje, prieš pat šv. Kalėdas, buvo paskelbti pirmojo „Plathner's Eleven“ kompozicijos konkurso nugalėtojai – prizus pasidalijo jaunieji kompozitoriai iš Italijos, Kanados ir JAV. Projekto publika seniai nebetelpa į „Vienuoliktuko“ „namų“ salę, tad jubiliejiniam koncertui mokykla atvėrė didžiosios salės duris.

Anot G. Januševičiaus, „Plathner's Eleven“ koncertų forma ryškiai skiriasi nuo tradicinio „pasirodymas-aplomis-

nistui, šiuo metu jau Monrealio universiteto profesoriui Marciui Pierre Tothui, pirmojo projekto dalyviai parengė įvairius duetus bei solinius pasirodymus pasirinktajai žiemos tematikai (koncertas įvyko 2008-ųjų sausį). Anot Gintaro,

krą renesansą – ji tapo patrauklesnė ir koncertų organizatoriams, ir publikai. 2008-ųjų pavasarį sceną išvydo „Pavasario vienuoliktukas“, po to – Vasarai ir Rudeniiui dedikuoti koncertai, pristatę vis naujas atlikėjų komandas ir kaskart

mentai-namo“ stiliaus. Tai verčiau gero koncerto ir pokalbių šou kombinacija. Vakaro metu atlikėjai gali atskleisti ne tik savo muzikinius gabumus, bet ir bendravimo talentą, humoro jausmą. Tad ir „Bisų“ koncertas prasidėjo įprastai – į

sceną išėjęs „konferansjė“ Gintaras šnekėjo rimtai ir šmaikštavo, publika gyvai reagoavo į humorą, atskatinėjo į užduotus klausimus. Bet kai Gintaras prisipažino, jog šiandien švenčia ne tik antrajį projektą gimtadienį, bet ir savo 25-meį, publika darniu choru pasveikino „Vienuoliktuko“ meno vadovą tradiciniu vokiečių gimtadieniniu kanonu „Viel Glück und viel Segen“ (Gintarui nežinant, projekto gerbėjai ir nuolatiniai klausytojai organizavo šią netikėtą ir į tradicinių klasikinės muzikos koncertų rėmus niekaip netelpančią akciją, kurią palaikė visa salė!). Sunkiai sulaukęs džiaugsmo ašaras Gintaras tęsė koncerto pristatymą, kam jam už nugaros lėtu tempu pražygiavo apkūnus tūbininkas su pilnomis rožių tūbos žiotimis. Publika šis, savotiškai „siur-realistinis“ režisūrinis sprendimas buvo itin šiltai sutiktas, o jo herojus – estas tūbininkas Madis Vilgatsas – visą vakarą buvo atsakingas už originalumo nestokėjusius intarpus, skirtus įteikti gėles koncerto dalyviams.

Tokių „siurprizų“ koncerto eigoje buvo dar daug. Taip pianistė docentė Katarzyna Wiecek tarp dviejų savo groty „bisų“ išsitraukė raudoną peruką ir jį užsidėjęs tęsė pasirodymą, o pianistė profesorė Beatrice Berthold lyg šokdama

vos nesprogo nuo galingų aplodismentų bei šūksnių. Profesorius, triskart ECHO (vokiškasis Grammy atitinkmuo) laureatas, pianistas Markus Bekeris, koncertui paruošęs Roberto Schumanno Arabeską op. 18, spontaniškai prieš išeidamas ant scenos nusprendė pamaloninti klausytojus džiazine improvizacija arabeskos ir kitomis žymiomis temomis.

Tačiau didžiausiu koncerto siurprizu tapo dovanos publikai. G. Januševičius savo gimtadienio proga scenoje loterijos būdu „pralošė“ tai, ką, anot jo, moka geriausiai – grojimą. Trys laimingos damos laimėjo Gintaro solinius rečitalius jų namuose, laimėtojų šeimai ir draugams. Tokia akcija hanoveriečiai džiaugėsi pirma kart istorijoje. Visi, turintys namie fortepijoną ar pianiną, galėjo dalyvauti loterijoje, ir pirmosios dalies pabaigoje scenoje palikta loterijos dėžė buvo sklidinama vos pasibaigus koncerto pauzei. Viena laimėtoja kukliai prisipažino, jog instrumento namie neturi, ir jeigu Gintaras nesutiktų ateiti į jos choro bendruomenės susirinkimų vietą, ji maloniai perleistų savo laimėjimą... Bet jis, aišku, sutiko.

Koncertas buvo įdomus ne tik tokiais momentais. Labai retai įmanoma išvyti scenoje tokią atlikėjų, charakterių, kūrinijų bei epochų gausą, vienijamą bendros

che“ antrosios dalies interpretaciją ypač papuošė neįprasta ansamblio sudėtis – vietoj dviejų fortepijonų skambėjo bajaranas su fortepijonu (atliko pasaulinio garso akordionininkė profesorė Elsbeth Moser duetu su G. Januševičiumi), o kito prancūzo kompozitoriaus J. Mouquet Sonatos fleitai ir fortepijonui dalis „Panais ir paukščiai“ nunešė klausytojus į mitų ir gamtos pasaulį. Šaltas, mistiškas, trapus ir stebuklingas fleitos ir fortepijono dueto pasažų žaidimas užburė publiką (docentas Vukanas Milinas ir G. Januševičius). Daug nuoširdumo, paprastos lyrikos publiškai dovanavo jau minėta „raudonplaukė“ Katarzyna Wiecek, atlikdama E. Morricones temą iš Oskarois apdovano filmo „Cinema Paradiso“, o kitame kūrinyje – V. Monti „Čardaše“ sužėrėjo puikia technika bei ekscentriškumu. Šiame kontekste ypač šviežiai ir subtiliai nuskambėjo J. Haydn Sonatos As-dur Hob. 46 antroji dalis, autentiško klavyru atlikta docento Asseno Boyadjjevo. Trys iš eilės publika sveikintys profesoriai pianistai parodė absoliutų instrumento triumfą – J. Brahms Intermecc op. 117/1 (Rolandas Krūgeris), F. Chopino Noktiurnas op. 9/1 (Gerritas Zitterbartas) ir džiazinę improvizaciją (Markus Bekeris) buvo tokie skirtingi, jog atrodė, kad kiekvienas

siurprizą ir sukėlė tiesiog triumfuojančias publikos ovacijas, kurios vainikavo visą koncertą.

Koncerte skambėjo ir dviejų lietuvių kompozitorių kūriniai. Abu atliko G. Januševičius – tai Balio Dvariono „Pirmosios snaigės“, kurios prieš dvejus metus pradėjo visą koncertų seriją, ir Nailios Galiamovos „Pasaka apie baltą jautuką“. Skambant šiai „pasakai be galo“ į sceną išėjo ir grojimą nutraukė (kaip nurodyta klavyre) pati autorė, pirma kart viešėjusi Vokietijoje, bei sulaukusi – po pristatymo publiškai – audringų plojimų, ir dar audringesnių, kai Gintaras prisipažino, jog tai – jo mama.

Koncertui pasibaigus projekto dalyviai kartu su profesoriais smagiai bendravo, dalinosi įspūdžiais. Profesorė Elsbeth Moser gyrė Gintaro profesionalumą, muzikalumą, lektorinius gebėjimus bei kūrė bendrus ateities planus. Vukanas Milinas džiaugėsi, galėdamas dalyvauti „Plathner's Eleven“ projekte. Prie lietuvių tėjų ir tėjų pedagogai bei studentai su pasiūlymais naujiems koncertams, publika taip pat neskubėjo namo – prie jubilato išsiriakavo visa eilė gerbėjų su dovanomis – kas dovanojosi saldainių, kas vyno, kas šiltą šaliką, kas gėlių. Nors pats jubilatas sukakties neviešio, gerbėjai pasirengė gimtadieniui – juk internete šiais laikais tiek daug informacijos...

Be to, Gintaras HMTH, kur jis jau šeštus metus tobulina savo meistriskumą profesoriaus Vladimiro Krainevo klasėje, – itin populiaris figūra. Su „Džinu“, kaip jis neretai vadinamas, čia vienodai bendrauja ir bendraamžiai kolegos, ir patyrę profesoriai. Pianisto žinomumo paslaptis – užtarnautas jo, kaip muzikanto, autoritetas, žaižaruojanti charizma ir, žinoma, „Plathner's Eleven“ – jo sukurta ir su žėrinčia fantazija puoselėjama koncertų serija, kur ant scenos kartu su didžiausiomis mokyklos žvaigždėmis apie savąjį „aš“ gali pranešti ir publikos dėmesio godūs naujokai.

Tarp šių didelių muzikinių švenčių, kurios tiksliai sutapdomas su kalendoriniais metų laikais, vyksta keturis kartus per metus, mūsų herojus šlifuoja savo atlikėjo talentą, kovoja dėl premijų prestižiniuose pasaulio konkursuose ir, nors ir keista, randa laiko amžiniams klausimams, kurie jaudina tiek Vakarų, tiek Rytų Europos žmogų. Ir aš su taure prieėjau pasveikinti pianistą su puikiu koncertu ir 25-tuoju gimtadieniu. Kai kuriais savo pamąstymais muzikas pasidalijo su manimi.

IŠ VIDAUS

„Mano biografijos Vokietijoje pradžia panaši į daugelio užsienio studentų. Atvažiavęs į Hanoverį mokėjau vos kelis vokiškus žodžius. Savo profesorius pirmus du mėnesius išvis nemačiau, kaip ir nė vieno žmogaus, galinčio man išaiškinti, kokias paskaitas šioje mokykloje turėčiau lankyti. Neturėjau jokio noro eiti į mokyklą, su kuo nors pažindintis ar groti fortepijonu. Vėlgi, manau, būsiu daugelio suprasimas, pasakęs, kad svarbiausiu mano tuometičiu užsiėmimu tapo televizorius. Gulėjau priešais jį nuo ryto iki vakaro, žiūrėdamas kas papuola, ir taip išmokau kalbą. Įstojęs į V. Krainevo klasę buvau iš karto priskirtas rusiškajai grupei studentų, kuri man ne itin patiko.

Tai buvo veidmaniai žmonės, manyje matę tik konkurentą. Prieš daugelį metų muzikų iš buvusios Sovietų Sąjungos ten nebuvo daug, todėl kiekvienas jų buvo tam tikra ryškiai asmenybė. Įsivaizduokite, kasmet tokių „asmenybių“ atvažiuoja vis daugiau, jos tampa bendraja mase ir, žinoma, tai nedaug kam patinka. Už nugaros girdėdavau apkalbas, kalbas apie tai, kad aš „išsivaizdinu“, apie tai, su kuo sveikinuosi koridoriuose. Pirmaisiais studijų metais ir profesorius Krainevas nebuvo man pats draugiškiausias žmogus. Po santykių su mokytoju Lietuvoje tai irgi buvo stresas.

Mano mokytojas Lietuvoje pianistas Jurgis Bialobžeskis – vienas iš didingiausių mano sutiktų gyvenime žmonių, ir tokio didingumo siekimo kelio pradžioje aš šiuo metu esu. Jis man parodė, kas yra tikras muzikantas. Man besimokant pas jį, jis buvo priverstas baigti karjerą dėl rankos lūžio. Po to buvo išėjęs į sceną vos dukart, aburktas su didžiuliu stresu, nors grojo nuostabiai. Jis tapo man labai geru draugu. Nuo pat pradžių emėm ginčytis. Kovoju už savo idėjas muzikoje ir mokytojas man leisdavo jas įgyvendinti – būtent todėl, matyt, likau pianistu, o ne pasirinkau politiką ar kokį socialinį mokslą. Žinią apie vežį mokytojas sutiko labai sunkiai ir greitai užgeso. Jis spėjo mane trečiaminti mokslui svetur.

Profesorius V. Krainevo klasė tarytum skirstoma į dvi dalis. Pirmoji – vyresnės kartos studentai Igoris Četujevas, Denisas Proščajevs, Marija Kim, Hisako Kawamura, Tong Bo. Jie profesorius – šeimai, juose jis mato savo vaikus. Jie visada laukiami jo namuose ir ne tik pasakyti „Laba diena“, bet ir pagroti ar net pagyventi. Nežinau, ar į šią kategoriją patenka kas nors iš naujos profesoriaus mokinių kartos. Dabar jis – uždaresnis. Man jis, ko gera, – profesorius, pas kurį aš konsultuojuosi. Džiaugiuosi turėdamas ir šią gali-

mybę. Ir ilgiausios tų ryšių, kurie mane siejo su Bialobžeskiu.

Negreitai supratau, kad Hanoveriui netapsiu savu, kol netapsiu savu pačiam sau. Tačiau labai greitai suvokiau, kad Hanoveryje manęs niekas nepažino už rankos, kaip Lietuvoje, ir nepasakys: brangusis, šitai yra čia, o šitai – čia. Niekas šiaip sau neduos stipendijos. Supratau, kad arba turiu išvažiuoti, arba turiu pradėti kažką daryti pats. Tada pradėjau aktyviai koncertuoti. Man labai padėjo pianistas Marcas Pierre Tothas – įžymi Hanoveryje asmenybė. Jis pakvietė mane į savo „komandą“, jo koncertai buvo neblogai reklamuojami, ir žmonės, laikui bėgant, mane įsiminė.

Hanoverio aukštoji muzikos ir teatro mokykla suteikia jauniems žmonėms nuostabias sąlygas įgyti aukščiausio lygio išsilavinimą ir grįžti namo su žiniomis, kas yra muzika, kam ji parašyta ir kaip turėtų skambėti, kad sukeltų žmonių emocijas. Todėl, jei kada pajusiu, kad laikas grįžti į Lietuvą, Hanoverį prisiminsiu kaip svarbiausią gyvenimo mokyklą. Žinau daug atvejų, kai išvykę iš Hanoverio, žmonės tapo profesoriais savo tėvynėje. Pavyzdžiui, Korėja bei Kinija taip įgijo puikiu specialistų.

Požiūrių nesutapimai gimdo diskusiją... kuri, tau būnant menkučiu studentu, muša per galvą ir nelaidžia išart ne žodžio. Kiekvienas čia dešantis profesorius žinias apie Bachą, Mozartą ar Haydną – kompozitorius, kurių interpretacijos kelia daugiausiai klausimų, nes jiems nepaskambinsi į mobilųjį pasiteirauti, ir jie nepaliko krūvos įrašų kompanijoje „Deutsche Grammophon“ – rinkosi iš skirtingų šaltinių. Jeigu šių kompozitorių mokyčiai tik pas profesorių Kraineva, neturėčiau jokių problemų. Tačiau praėjusiais metais, savo džiaugsmui ir maloniam vargui, patekau į žymaus klavesinio profesoriaus Zvi Menikerio klasę. Pabandžius jo atlikimo principus pritaikyti skambinant kūrinių fortepijonu, atradau nuostabiai įdomią muziką! Bet Krainevas šiam „įdomumui“ nebuvo pasirošęs. Jis sustabdė mane trečiamite takte užrikdamas: „Ka, tu nesugebi groti ritmiškai?“ Kita vertus, daug profesorių nėra pasirengę priimti Krainevo idėjų apie Brahmsą ar Chopiną.

Man 25 metai. Per tuos metus girdėjau daugybę nuomonių, kas yra pianistas, kaip būti savimi ar būti „kažkuo“. Girdėjau garsių žmonių nuomones – Vladimiro Krainevo, Lazario Bermano, Aleksejus Liubimovo, Ninos Serioginos, dirigento Fuato Mansurovo. Ir supratau, kad nieko gyvenime nesuprantu! Apie kokius skirtingus dalykus jie kalba ir kaip kiekvienas su iniršiu už savąją tiesą pasirengęs

Adam Kostecki su G. Januševičiumi atliko E. Blocho „Nigun“ pjesę

Su profesore Elsbeth Moser ir Beatrice Berthold

Gimtadienio koncertas. D. Milhaud, „Scaramouche“ su prof. Elsbeth Moser

ispanišką šokį energingai įžengė į sceną pasipuošusi flamenko stiliaus apranga. Paklausta, kaip gimė raudono peruko idėja, Katarzyna atsakė, kad Gintaras koncerto dalyvių prašė gimtadienio proga devėti tradicines, nuo pirmųjų koncertų nepakitusias projekto skiriamąsias spalvas – juodą, baltą ir raudoną – būtent jos trūkumas ir privertė pianistę imtis gudrybės. Pasaulinio garso tūbos virtūzas, profesorius Jensas Bjørn-Larsenas ne kartą iš už scenos labai garsiai leidžiamais tūbos garsais reagoavo į vedėjo pašmaikštavimus, tuo prajuokindamas publika, o jo paruoštas kūriny – O. Badašviko „Fnuugg“, buvo toks ryškus savo sąsambiais, ritmų energetika bei paties maestro meistiškumu ir žavesiu, jog salė

idėjos bei režisūros. Tai – ne tik dar vienas „Plathner's Eleven“ koncertų serijos išskirtinių brojų, bet ir svarbus indėlis į visų amžiaus grupių klausytojų švietimą. O gimtadienio vakarą klausytojai turėjo kaip niekad didelį pasirinkimą.

Šviesų, rafinuotą, stilistiškai nepriekaištingą J. S. Bacho fantazijos c-moll, BWV 906 ir F. Couperino „Le Tic-Toc-Choc“ atlikimą (klavesinininkas – profesorius Zvi Menikeris) tęsė XX a. kompozitorius A. R. Pipa „Kanconai ir Šokis Nr. 1“ gitarai solo, kurį meistriškai atliko docentas Janas Erleris. Profesorė Beatrice Berthold atlikti E. Granados „Andaluza“ bei H. Villa-Loboso „Le polichinelle“ žaižaravo energija ir humoru. Poetišką D. Milhaud ciklo „Scaramou-

meistras išėjo į sceną su savo fortepijonu. Turbūt giliausiai nuskambėjo smuikininko profesoriaus Adamo Kosteckio su G. Januševičiumi atlikta pjesė – E. Blocho „Nigun“. Išskirtinę vietą koncerte užėmė profesorių baritono Peterio Antonio Linggo ir pianisto Jano Philipo Schulze duetas, jie atliko ariją iš U. Giordano operos „Andrea Chenier“ bei Billie Joelo dainą „And So It Goes“. Vakaro kulminacija tapo australo docento Ashley Hribario atistiškai atlikta P. Graingerio pjesė „Cakewalk Smasher“. Pianistas nesivargino fortepijonu imituoti trombono glissando, dažno pjesėje, o tiesiog pasikvietė į salę kolegą trombonininką, kuris, viso koncerto metu slėpęs instrumentą po kėde, pateikė publikai paskutinį ryškų vakaro

